

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas

mons. Vytautas Grigaravičius

Visų Šventųjų šventė

Knygutėje „Eik į savo kambarėlį“ yra pasakojimas apie žinomą anglų keliautoją, kuris surengė ekspediciją į Pietų ašigali. Tokiai rizikingai kelionei reikėjo ypatingos užsigrūdinusių ir pasiaukojančių žmonių komandos. Norėdamas rasti tokių žmonių, ekspeditorius į Londono „Taims“ („Times“) įdėjo mažutį skelbimą: „Ieškome žmonių pavojingai kelionei. Mažas atlyginimas, didžiulis speigas, ilgi visiškos tamsos mėnesiai, nuolatiniai pavojai, nėra garantijos grįžti sveikiems ir gyviems. Sėkmės atveju – garbė ir pripažinimas“. Atsiliepią stulbinantis žmonių skaičius: 28 keliautojus teko rinktis iš 5 tūkstančių norinčių! Kelionė iš tiesų buvo labai sunki ir pavojinga. Laivas įstrigo tarp ledų ir įgulai teko jį palikti. Iki tikslo jie ėjo pėsčiomis, traukdami savo mantą ant rogių. Ištvėrę visus kelionės

sunkumus, jie laimingai sugrįžo namo, kur jų laukė sveikinimai, pagarba ir džiaugsmas. Tačiau didžiausias pripažinimas teko jų vadui už jo herojišką vadovavimą. („Eik į savo kambarėlį“, p. 113).

Dangiškasis Tėvas siuntė į pasaulį savo Sūnų Jėzų ir patikėjo Jam skelbti meilę, ramybę, teisingumą, broliškumą ir džiaugsmą. Jėzus šiai misijai kviečia savanorius – pagalbininkus. Jėzus jiems nepažada lengvo ir paprasto gyvenimo: „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi“ (Mt 16,24), – sako Jėzus ir įspėja: „Sergėkitės žmonių, nes jie iškęs jus teisams ir plaks sinagogose. <...> Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo. Bet kas ištvėrs iki galo, bus išgelbėtas“ (Mt 10,17.22).

Bažnyčia žino ir pagerbia daugybę atsisaukusiųjų į Jėzaus kvietimą – tai visi mums žinomi ir nežinomi kankiniai, kanonizuoti ir nekanonizuoti šventieji. Šv. Jonas pasakoja regėjęs „milžinišką minią“, susirinkusią priešais Dievo sostą ir garbinančią Jį (Apr 7,9). Laiške žydams

apaštalas Paulius rašo, kad mes esame „gausybės liudytojų apsupti“ (Žyd 12,1). Šventieji kasdien yra šalia mūsų, jie mus drąsina, kviečia būti atvirus Dievo duotam amžinojo gyvenimo pažadui. Jie žino, ką reiškia kovoti su nuodėme ir pagundomis, todėl meldžiasi už mus, kad laimingai pasiektume amžiną laimę. Apaštalas Jonas taip pat mus drąsina: „Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikais – ir esame!“ (1 Jn 3,1). Šią dovaną gavome per Jėzų Kristų, per Jo kryžių. Per krikštą kiekvienas gauname Šventąją Dvasią, kuri savo galia leidžia arčiau pažinti Jėzų, sekti Juo ir vis labiau panašėti į Jį.

Dievas kviečia mus gyventi pagal Kristų. Apaštalas Paulius sako: „Tokia gi Dievo valia – jūsų šventėjimas“ (1 Tes 4,3). Kristus palaiminimais nusakė kelią į šventumą: tai visiškas pasitikėjimas Dievu, romumas, teismo troškimas, gailestingumas, taikingumas. Šventieji tokiais tapo atsisaukdami į Jėzaus raginimą tobulėti, skaitinantiemėlią vis giliau pažinti Jį ir gyventi vadovaujantis Jo nurodymais. Nors ir labai šventus bei tobulus juos išivaizduojame, jie tikrai nebuvo kitokie nei mes. Šventieji tik priėmė Dievo malonę, kuria yra apdovanotas kiekvienas mylimas Jo vaikas.

Visi šventieji kviečia mus įtikėti Jėzumi, pasitikėti Šventosios Dvasios galia, kuri padeda išverti visas šio žemiškojo gyvenimo negandas, stumiančias į nevirtį ir atitolinančias nuo Dievo, trukdančias ištikimai Jam tarnauti. Kartu su dangaus šventaisiais nuolat šlovinkime ir garbinkime Dievą, dėkome už Jo meilę ir gailestingumą, už amžinojo gyvenimo viltį Dangaus karalystėje. Amen.

Albina Ledaitė

Tu išėjai

(skirta a.a. mylimam broliui)

Tu išėjai – bet sielos žvakės
Manyje jokie vėjai neužpūs...
Ir tuos namus, kur gyveni, surasiu,
Palikus žemės užmaršty skausmus.

Tu išėjai „su Dievu“ nepasakęs –
Juk išsiskirt nereikia amžinai.
Mus vienija malda – liepsnelė žvakės –
Ir meilė Kristui, jungianti tenai.

Tik vienas Dievas žino mūsų kelią
Ir meilę amžiną neišskirt.
Kas su Dievu – tas amžinai gyvena.
Gyvent – tai reiškia niekada nemirt.

Tu išėjai – ir mes visi išeisim
Ten, kur paskirta amžių Tėvo mums.
Visus mylėsime ir visiems atleisim,
Kad būtų amžinai visiems ramu.

Nerijus Pipiras

„Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“

(Mąstymai apleistumo tema)

Būti krikščioniui dvidešimt pirmajame amžiuje nėra lengva. Dažnai mūsų religingumas ribojasi tik keliomis praktikomis: pabūti bažnyčios šventoriuje per didžiąsias šventes, dėtis gerai žinančiam visas tiesas ir stengtis, kad tos tiesos man tarnautų, būtų patrauklios ir atitiktų mano lūkesčius. Sekmadienio šventimas taip pat apsiriboja televizija, internetu, linksmybėmis ar skaudančia galva po vakarykščių darbų. Apie Dievą nėra ką kalbėti. Juk Jis, lyg koks senukas, iškviečiamas pagal užsakymą: man prireikė – duok, man kažkas atsitiko – pagelbėk, o visomis kitomis akimirkomis – ramiai sau miegok ir netrukdyk manęs, nes aš užsiėmęs kitais, malonesniais ir reikalingesniais dalykais. Ir tai vadinasi krikščionybė Lietuvoje, Europoje. Gal ir ramina – tėvai, seneliai taip darė, tokios tradicijos ir panašiai. Kartais tenka sutikti žmonių, save vadinančių krikščionimis be Bažnyčios. Tai reiškia – be prasmės ir pamato.

Šiandien ne apie tai norisi mąstyti, o pažvelgti šiek tiek iš kitos pusės. Koks šiandien yra tikrasis krikščionis? Ar yra dar jam vietos pasaulio struktūroje, socialinėje, ekonominėje plotmėje? Galbūt jis yra vienas sau? Šio mąstymo pagrindinė mintis – Jėzaus Kristaus malda ant kryžiaus: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ Ar tai nėra šiandienio krikščionio malda? Turiu mintyje praktikuojantį, ne formalų krikščionį, žmogų, kuris stengiasi gyventi Evangelijos dvasia.

Kartais mąstau, kur tie apleistumo, vienišumo ženklai? Atrodytų, visi esame pašaukti, visi dalyvaujame bendrystėje, o štai čia – vienišumas, apleistumas. Ar žmogus kelyje yra tik vienas, vienai vienas? Šie septyni Kristaus žodžiai yra be galo iškaltinami, bet apie tai vėliau.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Dažnai girdime motinų raudą už mirusius, klystančius vaikus. Pamenu, vieną kartą prie manęs priėjo gal kokių septynerių metų mergaitė ir lyg tarp kitko pasakė: „Noriu, kad į namus sugrįžtų tėtis“. Daugybė pavyzdžių, kai kone kasdien susiduri tiek su begaline viltimi, tiek ir su apleistumu gyvenimu. Ir štai tau krikščionis! Štai tau šlovė ir garbė! Nelieta nieko, nei žodžių, nei gestų – tik verksmas. Apleistumas, vienišumas, kančia. Širdyje klausi: „Nejaugi tiek?“ Su šia tikrove nuolat susiduri. Ji yra tikroji krikščioniškojo gyvenimo puošmena. kiekvieną akimirką: ar eidamas gatve, ar skaičiuodamas pinigus vienaip ar kitaip pačia slaptinčiausia prasme susiduri su kryžiumi. Susiduri ir išgyveni kaip tikrovę arba, nuleidęs galvą, uždengi, tarsi nematai. Vienu atveju krikščionybė įgauna prasme, kitu atveju ji lieka nesuprasta širma.

Šiandien norisi mąstyti apie pirmąją pusę. Jėzaus malda ant kryžiaus pačia giliausia prasme apima visą tikinčiojo, visą žmogaus kelią. Visa tai sąlygoja kelionę į priekį. Iš čia gimsta paslaptis. Galbūt norėsis paklausti: paslaptis iš apleistumo? Tai jau ne man. Tada toks krikščionio veidas man nepriimtinas. Geriau plaukti pasroviui. Tačiau čia ir gimsta tikrasis vienišumas. Ne vien mūsų, bet ir Dievo. Dažnai pasiduodame pagundai tiesiog plūduriuoti vidury platybių, nuolat nešami pasroviui neišku kur, blaškomi tai pirmyn, tai atgal. Kai atrodo, kad jau turime tvirtą atramą, kurios galime įsitverti ir laikytis, ji susvyruoja ir mus aplenkia, jei ją sekame, ji nesiduoda sugaunama, išsprūsta ir visada atsiduria priešaky. Niekas nestovi vietoje. Tai natūrali mūsų būseną, o vis dėlto ši būseną yra labiausiai priešinga mūsų polinkiams, kurie

pasireiškia kaip apleistumo ir vienišumo, savilaužos priežastis. Nejučia mes patys trokštame surasti tvirtą atramą, galutinį, atsparų pagrindą, ant kurio galėtume pastatyti į begalybę kylantį bokštą, tačiau mūsų pastangos sueizėja, o žemėje atsiveria bedugnės gelmė. Tai tiek mūsų pačių, tiek Dievo apleistumo pagrindas.

Grįžkime prie psalmės žodžių, prie Jėzaus maldos. Jis yra Emanuelis. Jis visada pasilieka su mumis. Ne Jis mus apleidžia, bet mes Jį. Todėl reikia mokėti meilės kainą. Juk tik mylintis gali kentėti dėl praradimo! Ant kryžiaus Jėzus kenčia kiekvienos nuodėmės blogį – paties Dievo apleidimą. Taigi, būdamas viskuo su mumis solidarus, Jis visur ir visada garantuoja, kad yra su mumis. Psalmėje kalbama apie pasaulio blogio prislėgtą teisųjį, per kurio kančią visiems ateina teisingumas ir Dievo karalystė. Psalmė baigiasi žodžiais apie teisius Viešpaties darbus. Tai himnas, kuriame nuo visiško nusiminimo pereinama prie šlovinimo. Tai giesmė to, kuris matė aptemusių Dievo veidą, o dabar regi pasireiškiantį visą Jo gerumą. Žinoma, Dievo apleidimas yra blogis žmogui. Ant kryžiaus jį Dievas tarsi susigražina. Jo šauksmas kartu išreiškia mums nesuvokiamą ir nesuvokiamą blogį. Iš tiesų Jėzus yra Sūnus, kurio būtis – būti visiškai ir vien tik iš Tėvo. Jo apleistas, išgyvena savo niekybę – begalinį blogį, pranokstantį tai, kas įmanoma ir neįmanoma. Tai didžiulė paslaptis. Dievas, meilės Trejybės savyje, save prazūdo, kad mus išgelbėtų!

Taip pasireiškia tikrasis krikščionybės paradoksas, reikalaujantis ne proto, bet drąsos. Viešpats nuo kryžiaus per apleistumą, per saviplėšą tiesia kiekvienam mūsų ranką, kviesdamas šokiui. Jis klausia mūsų: „Ar galėčiau pašokti su tavimi... kiekvieną gyvenimo dieną, kiekvieną akimirką?“ Jis žvelgia į mus, sužavėtas mūsų kuklaus grožio. Jis ypatingai šypsosi, Jam nerūpi kitų nuomonė, Jis pasirėngęs mus vesti, Jis laukia mūsų atsako. Tas šokis reikalingas mums. Juk visur ir visada svarbiausia būti su Dievu, kuris supranta mūsų nesupratimą. Tai vienišumo implikacija, kurios vaisių subrandino pragmatizmas. Sunkiai ir tiesmukai pasakyta. Tačiau tiesa yra viena. Esame vieniši tada, kai bėgame nuo savęs, kai Dievą paliekame vieną. Todėl Jo malda pirmiausia yra ne tiek mūsų malda, kiek visas mūsų gyvenimas. Reikia žengti ne vieną žingsnį, kad mes – kūriny ir Kūrėjas – būtume viena. Reikia vaikiškumo ir paprastumo. Tai, ko gero, ir yra receptas, šiuo dieni kirbantį galvoje. Juk visada vaikiškojo tiesos regėjimo praradimas, kaip sako doc. dr. Be-

nas Ulevičius savo knygoje „Dieviškasis žaidimas: liturginio mąstymo apmatai“, suaugusiojo būtų paženklinama nuo puolio išgyvenimu. Šia prasme negatyvusis suaugusiojo patyrimas atskleidžia kaip metafizinę reikšmę turintis faktas. Suaugusiojo gyvenime yra atsitikę kažkas, dėl ko autentiškas realybės išgyvenimas tampa neįmanomas. Vaiko gyvenime šis negatyvusis patyrimo lūžis dar nėra įvykęs, jis yra nepatyręs. Žvelgiant iš suaugusiojo perspektyvos, toks vaiko nepatyrimas yra išganingas. Jo dėka vaikas tebeturi autentišką pasaulėjautą ir gali visavertiškai išgyventi autentiškai suvokiamą realybę. Tuo tarpu patyrimas paslepia nuo suaugusiojo realybės daugiaplotiškumą, suparalyžiuodamas jo pasaulėjautą ir nuskurdindamas jo pasaulį. Taigi, melsdamas už mus, išgyvendamas blogio apleistumą, Jėzus kviečia grįžti į tikrovę.

Tik bėgimas nuo savęs atplėšia nuo esmės ir veda į nepasitikėjimą – vienišumą. Mergaitės malda už tėtį, motinos malda už vaikus šioje perspektyvoje įgauna pagreitį. Krikščionis šiuo dieni neturi bėgti nuo kryžiaus, nuo pleišto. Šaukdamas nuo kryžiaus, Jėzus parodo begalinį sūnišką pasitikėjimą ir kiekvieną kviečia būti tikrosios meilės dalimi. Meilės, kuri vienuoje lieka vaisinga. Meilės, kuri yra autentiška pasaulio pajauta – regėjimas širdimi taip, kaip mato vaikas. Tad stabtelkime ir, būdami savimi, leiskime Dievui būti Dievu mumyse.

Nerijus Pipiras

Miniatiūra:

Mažasis Princas

Kažkada Antuanas de Sent Egziuperi parašė knygą „Mažasis princas“. Rašoma, kad šis žmogutis, aplankęs visas planetas, susitikęs su begale individų, matęs daiktų formas ir materijas, praskridęs pro veiksmą, buvęs prie pradžios šaknų ir pabaigos perspektyvos, kažkaip išnyko. Galbūt liko tik žodžiai. Tik pasakojimas. Tik planetos. Jų daug. Jos neįprastos. Tik kažkuri sava. Ten esame mes.

Nežinau, ar šis pasakojimas tikras. Tik jei Mažasis Princas atskristų į mano planetą, ką jis ten rastų? Ar manyje esu Aš? Gal tik kaukė? Kaip, kokia kalba kalbėtų, ką sakytų aš? Širdies gilumoje tikiu, jog Mažasis Princas apsilankys, atskris, pasibels į duris. Atidaryk, jis čia!

Birutė Vasylienė

Piligriminė kelionė į Lurdą, Arsą ir kitas Prancūzijos šventas vietas

/pabaiga, pradžia Nr. 93/

Rugpjūčio 7 d. 9 val. vėl vykstame prie Grotos. Šį kartą pirmiausia užsukame į trečius Dievo namus, požeminę gelžbetonio halę, kurioje telpa 2500 žmonių. Kadangi buvo šeštadienis, tai čia vyko iškilmingos pamaldos. Tylomis apžiūrėję didžiulę halę, ant sienų kabančius šventųjų paveikslus, susirinkome pirmoje bazilikoje, Švč. M. Marijos kriptoje, kur mons. Vytautas vadovavo šv. Mišioms.

Homilijoje jis kvietė prašyti M. Marijos sustiprinti tikėjimą, pasitikėjimą Kristumi. Prie visų prašymų pridėti: „Tačiau tebūnie Tavo valia!“ Taip pat nepamiršti padėkoti Viešpačiui už suteiktas malonės dovanas.

Po šv. Mišių ėjome Kryžiaus kelią, ku-

ris kilo aukštyn ir kiekvienoje stotyje buvo pavaizduotos natūralaus dydžio statulos, vaizduojančios Kristaus kančios kelio epizodus. Išgyventi, įsijausti padėjo kun. Egidijaus mąstymai.

14 val. dalis mūsų grupės narių ėjo į maudynes, kurios buvo dešinėje grotos pusėje abiems lytims atskirai. Jie liko labai patenkinti sakralumu, dvasiniu išgyvenimu, kurį patyrė dėka aptarnaujančių vienuolių.

Po to lankėmės šv. Bernadetos nameilyje, kur yra sarkofagas su jos relikvijomis. Pavakariais vėl grįžome prie grotos. Dar kartą apsilankėme Rožinio bazilikoje, Dievo Motinos bazilikoje, prisipylėme švento vandens į nupirktus indelius lauktuvėms,

dar su didesniu jauduliu nei pirmą kartą lietėm grotos akmenis, kiekvienas kreipdamasis į Mariją savomis intencijomis.

21 val. vėl rikiavomės žvakių procesijai. Šį kartą piligrimų buvo žymiai daugiau nei vakar. Man pasirodė, kad ir invalidų vežimėliuose vežė žymiai daugiau ligonių.

Rugpjūčio 8 d. 8 val. prie pusryčių stalo nesimatė kun. Egidijaus. Pasirodo, jis dar kartą nuėjo prie Grotos.

9 val. išvykstame į Arso miestelį. Autobuse sukalbame įprastines dienos maldas. Kun. Egidijus pateikė mąstymą „Malonės žmonės ar nauji žmonės“ pagal C.S. Levio knygą „Tiesiog krikščionybė“ (Katalikų pasaulio leidiniai, 2007 m., p. 229–239).

Po Dieninės liturginių valandų maldos kun. Egidijus vedė kitą mąstymą „Skaičiuojant išlaidas“ pagal C.S. Levio knygą „Tiesiog krikščionybė“ (p. 223-228).

Intarpuose tarp mąstymų gidė Lina pasakojo apie pravažiuojamų vietovių papročius, gyvenimą, verslą. Važiavome pro Gaskonę, Langendoką – didžiulį regioną pagal Viduržemio jūrą, skanaus maisto ir vyno Burgundijos regioną, Reino upę, ilgą laiką važiavome pagal Ronos (Roanne) upę – didžiulę, švarią, plačią. Prisiminau Šveicarijos Alpių ledynus, iš kur ši upė prasideda mažu purvinu upeliuku, pravažiavome Liono (Lyon) miestą.

20 val. atvykome į Arsa, kurį išgarsino kuklus kunigas Jonas Marija Vianėjus (Žanas Mari Vianè, 1786-1859 m.). Į Arsa jis buvo paskirtas 1818 m. vasario mėnesį. Nuo 1830 metų į šį kaimą kiekvieną dieną plūsta daugybė žmonių: 1834 m. Arse apsilankė apie 30 000 maldininkų. Vienintelis maldininkų tikslas – susitikti su klebonu, o svarbiausia – priėti pas jį išpažinties. Maldininkams tekdavo laukti valandų valandas, o kartais net kiaurą naktį. Per trumpą laiką kun. Jonas Marija Vianėjus savo asmeniniu pavyzdžiu ir žodžiais pavertė Arso kaimelį karštai pamaldžia ir pavyzdinga bendruomene. Dar daugiau jo tikėjimas, maldos, malonės darbai per keletą metų padarė jį vienu garsiausių kunigų Prancūzijoje.

Šv. Mišioms vadovavo mons. Vytautas. Jis pakvietė melstis už pašaukimus, prašant Dievo malonės kunigams, diakonams, seminaristams, jog jie kaip šv. Vianėjus ištikimai vykdytų Dievo valią – nuoširdžiai apaštalautų, skelbtų Kristaus Evangeliją ir dėtų visas pastangas, kad kuo daugiau širdžių atsiverstų Kristui. Šv. Mišios buvo aukojamos senoviniu būdu – kunigas stovėjo atsisukęs nugara į tikinčiuosius.

Homilijoje mons. Vytautas trumpai nusakė Arso klebono gyvenimą ir jo nuopelnus kuriant gyvąją Bažnyčią Arso miestelyje, kvietė melstis už kunigus, padėti parapijos kunigams, neapsiriboti aukos įdėjimu, bet prisidėti konkrečiais darbais.

Po šv. Mišių apžiūrėjome bažnyčią, žvakių koplyčioje uždegėme savomis intencijomis žvakutę, nuoširdžiai meldėmės už kunigus.

Apsigyvenome 15 km nuo Arso, Villefranche miestelyje, Balladins viešbutyje. Ryte pasigrožėjome Zonos (Zoonne) upelio pakrantėmis, miestelio gėlynais.

Rugpjūčio 9 d. 9 val. po pusryčių išvykome į Vezlę (Vezelay) miestą, kur yra šv. Marijos Magdaliētės bažnyčia ir vie-

nuolynas.

Po Rytmetinių liturginių valandų maldos kun. Egidijus vedė mąstymą „Laikas ir anapus laiko“ (pagal C.S. Levio „Tiesiog krikščionybė“, p. 188-193). Kun. Egidijus dar mintimis grįžo prie Arso klebono, atkreipdamas dėmesį į tai, jog šv. Vianėjus skatino tikinčiuosius melstis į šv. Filomeną, kurios kankinystės kelias pavaizduotas bazilikos kupole. Viename paveiksle pavaizduota, kaip šaudė į ją, o strėlės atsokusios grįždavo atgal ir nukaudavo šovusįjį. Kitame – šv. Filomena surakinta grandinėmis, trečiajame – skandinama jūroje, ketvirtajame – šv. Filomenai budelis tik iš trečio karto sugebėjo nukirsti galvą. Danguje šv. Filomenai uždėtas kankinystės vainikas, todėl šv. Vianėjus, žinodamas, koks galingas jos užtarimas, liepė į ją melstis.

Kun. Egidijus taip pat pakvietė pamąstyti apie Mariją Magdaliētę, į kurios vardo vienuolyną Vezlėje vykome. Tai didžioji atgailautoja, kuri tapatinama su trimis moterimis Evangelijoje: Lozorius seserimi, atsivertusia nusidėjėle, iš kurios išvaryti septyni demonai, neįvardyta nusidėjėle, kuri fariziejaus namuose ašaromis nuplovė ir patepė aliejais Jėzaus kojas. Kai kurie, nelinkę sutapatinti šių trijų moterų, laiko tik viena. Tai ji ėjo paskui kryžių, tai ji su moterimis atskubėjo prie Kristaus kapo, tai jai pirmai pasirodė prisikėlęs Kristus ir liepė eiti apaštalauti, liudyti Jo prisikėlimą mokiniais. Prancūzijoje didžiausias Marijos Magdaliētės kultas, todėl jos palaikai pargabenti ir saugomi Vezlės vienuolyne.

Važiavome per Burgundijos regioną, grožėjomės vynuogynų plantacijomis, nuostabių gamtovaizdžių. Prancūzai sugeba džiaugtis gyvenimu, todėl jie mėgsta tas vietas, kur galima atsipalaiduoti, kur turi laiko pabūti tyloje, ramiai pamąstyti. Viena tokių vietų – Burgundija. Čia žmonės geresni, nuoširdesni, ramesni.

12.30 val. pasiekėme Vezlės vienuolyną, kuris išikūręs ant aukštos kalvos ir iš tolo matomas. Koplyčioje sukalbėjome Gailestingumo rožinėlių ir litaniją. Po to vyko šv. Mišios.

Homilijoje kun. Egidijus kalbėjo, kad nuolat turime prašyti šventųjų užtarimo. Šioje šventovėje mes prisimename šv. Mariją Magdaliētę, kuri, būdama nusidėjėle, patyrė nuostabų Dievo gailestingumą ir meilę. Sugauta svetimoteriaujant, ji buvo atvesta pas Jėzų, kad šis nubautų. Visi buvo prieš ją, norėjo ją sutrypti, paniekinti, patenkinti savo egoistinius jausmus. Visi mes pastebime kitų klaidas, linkę suversti kaltę kitiems, tačiau Jėzus šito nepastebi, Jis žvelgia daug giliau į žmogaus širdį. Vos žvilgtelėjęs į nusidėjėle, Jėzus kažką rašo smėlyje. Ką Jis rašo? Nuosprendį? Kai pakėlė galvą, tarė: „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas sviedžia į ją akmenį“ (Jn 8,7). Visi nutilo, nurimo, sumišę pasitraukė. Ir mes turime matyti savo nuodėmes, o ne kitų prasižengimus. Jėzus tarė moteriai: „Eik ir daugiau ne-

benusidėk“ (Jn 8,11). Kadangi Marija Magdaliētė, be abejonės, nerado kitų užtarimo, patyrė iš jų tik panieką ir pažeminimą, ji neturėjo, kur eiti, – tik paskui Jėzų. Šiandien Bažnyčia atlieka tą pačią misiją kaip Jėzus – pakelia žmogų iš dulkių, purvo ir veda išganymo keliu. Taip ir mes budėkime, nesididžiukime, kaip Magdaliētė kasdien sekime Jėzų, eikime ir skelbkime kaip jis: „Jo nėra karstė, Jis prisikėlė! Jis visada šalia, čia ir dabar.“ Neniekinkime, nesmerkime, o rodykime meilę kiekvienam atstumtąjam, nužemintam, galbūt jie bus išaukštinti Dievo akivaizdoje. Jėzus kalbėjo, jog tam, kuris daug myli, bus daug atleista, kas myli mažai, tam bus atleista mažai.

Po šv. Mišių grįžome į autobusą ir važiavome į nakvynės vietą – 12 km nuo Strasbūro.

Po vakarienes mons. Vytautas pakvietė pamąstyti apie piligrimystę. Nuo pasaulio atsiradimo žmogus yra kelyje, kuriuo jį veda Dievas. Monsinjoras priminė, kaip Mozė Dievo paliepimu išvedė žydų tautą iš Egipto nelaisvės arba Abraomas paklausė liepimo keliauti į šalį, kurią turėjo paveldėti. Kristus taip pat kalba apie kiekvieno pašauktojo piligrimystę: „Įsitaisykite sau piniginių, kurios nesusi-dėvi <...>. Tėbūnie jūsų strėnos sujuostos ir žiburiai uždegti“ (Lk 12,34-35). Dievas pašaukia tarnystei visus, kurie pasirenę atsisakyti žemiškųjų patogumų, yra tvirto tikėjimo, nusizeminę Dievo akivaizdoje, kupini meilės ir gailestingumo. Kristus kiekvieną iš mūsų klausia: „Ar nori gyventi tu, kuo gyvena Mano širdis? Ar leisisi būti suvienytam su Mano širdimi, kad gyventum ta meile, kuria Aš gyvenu?“ Gyventi Kristaus meile, vadinas, tapti piligrimais, dalijančiais savo širdies šilumą stokojantiems, likimo nuskriaustiesiems.

Rugpjūčio 10 d. po pusryčių vykstame į Vokietiją, Baden-Badeno kurortą. Po įprastinių ryto maldų gidė Lina trumpai papasakojo apie Vokietijos kalnus, Elzaco žemę, Baden-Badeno miestelį, jo gydomuosius baseinus.

Mons. Vytautas kalbėjo, kad mūsų kelionė eina į pabaigą, tikslą pasiekėme. Gerai, jei pasiryšime tapti ištikimais Kristaus sekėjais, piligrimais, nešančiais Jo meilę ir gailestingumą, o galbūt viskas liks taip, kaip buvo? Galbūt taip ir nematysime vargstančių, skurstančių, nusuksime nuo jų akis? Šv. Laurynas kviečia: „Būkime pasaulio nauja gelmė, sėdami gerą derlių duodančią sėklą.“ Mes esame tarsi akmenys, statantys gyvąją Bažnyčią.

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

Baden-Badeno miestelyje grupė suskilo: vieni nuėjo atsigavinti baseinuose, o kiti – apžiūrėti miestelio.

14 val. visi susirinkome į autobusą ir pradėjome ilgą kelionę namo. Vėlai vakare pasiekę Prahą, nakvojome viename jos priemiesčių. Kitą rytą, po 7 val. pusryčių, važiuojome toliau namų link.

Ilgą kelionę per Čekiją, Lenkiją leido per-

maštyti, įsigilinti į save ir atsakyti į kun. Egidijaus kelionės pradžioje iškeltus klausimus. Sąlygiškai likau patenkinta savimi. Atrodė, kad Dievas išklaušė Marijos užtarimo, kurio taip karštai maldavau Lurde, liedsdama Grotos akmenis, eidama žvakių procesijoje, kryžiaus kelią, šv. Mišių aukoje, žvelgdama į dangų, kurio žydrinėje regėjau Marijos akis. Džiaugiuosi ir esu nepaprastai dėkinga dvasios vadovams, kun. Egidijui ir mons. Vytautui, už kryptingą vedimą į dvasinį tobulėjimą, sugebėjimą pasibelsti į širdį, atverti ją Dievo žodžiui, giliau ir jautriau iš-

gyventi tikėjimo slėpinius.

Esu dėkinga gidei Linai, kuri nuoširdžiai stengėsi supažindinti su istorija, papročiais, gyvenimo būdu tų kraštų, kuriuose pabuvojome. Taip pat džiaugiuosi šauniais vairuotojais, kurių dėka, nepaisant įvairiausių nuo jų nepriklausančių nesklandumų, kelionė vyko sklandžiai ir saugiai. Manau, visi likome patenkinti vieni kitais, nes buvome draugiški, tolerantiški, dėmesingi vieni kitiems, pakankamai nuoširdūs. Tikiuosi, kad dar ne kartą dalyvausiu su šiais žmonėmis piligriminėse kelionėse.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Dalia Poškienė, Kauno m. Vinco Kudirkos viešosios bibliotekos vyr. specialistė

Sekmadienio popietė: „Pasivaikščiojimas laiko gatve“

Šiais žodžiais paminėti pagyvenusių žmonių mėnesį pakvietė Bendruomenės centras „Žaliakalnio aušra“, Žaliakalnio seniūnija ir Kauno miesto savivaldybės Vinco Kudirkos viešosios bibliotekos „Aušros“ padalinys.

Kauno Paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios konferencijų salėje spalio 10 d. po šv. Mišių susibūrė Žaliakalnio bendruomenės nariai, rašytojai, aktoriai, svečiai iš Vilniaus. Sekmadienio popietė buvo skirta gyvenimo aštuoniadesimtmetį pasitikusios Žaliakalnio poetės, rašytojos, nenuilstančios kultūros paveldo puoselėtojos Marijos Macijauskienės kūrybai.

Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčios klebonas dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius palaimino parapijiečius, svečius. Bendruomenės centro „Žaliakalnio aušra“ vadovė Regina Markevičienė atvertė naujausią monumentalią knygą „Žingsnis po žingsnio“, lyg priesaką čia esantiems, čia buvusiems, knygoje aprašytiems prisiminti, atminti. Aktorių Kristinos Kazakevičiūtės ir Algirdo Pintuko perskaityti eilėraščiai, novelės tyloje susikaupusius pavedėjo ilgą ir sudėtingą Marijos Macijauskienės ieškojimų, kūrybos ir gyvenimo keliu.

Jos kūrybą – nuo publikacijų laikraščiuose, žurnaluose, nuo pirmųjų eilėraščių knygų iki šios, aštuonioliktosios, esė knygos „Žingsnis po žingsnio“ – apžvelgė rašytojas Laimonas Inis.

Visi, kas pažįsta šią moterį, su dėkingumu mena jos laiškus, jos nepaprastai šiltą bendravimą. Ją galima būtų palyginti su darbščiaja bitele aguonų lauke. O per aštuonias dešimtis to medaus tiek daug prikopta! Kalbant apie knygą – ji tarsi penki aruodai, pripildyti pačių geriausių grūdų. Tai lyg kultūros istorijos vadovėlis: apie „Jaunimo gretų“, „Kauno tiesos“, „Nemuno“, „Gimtojo krašto“ redakcijų (kuriose dirbo) kolegas, apie iškilias asmenybes – menotyriminką Paulių Galaunę, tapytoją Antaną Gudaitį, apie rašytojus, po karo atsidūrusius anapus Atlanto. Tai ir savotiška enciklopedija, kurioje rasi išjaustas, suvoktas, per sielą perleistas žmonių gyvenimo istorijas. Iš vaikystės atsineštas darbštumas, iš Mamos – mokytojos – išmoktos pasakos, pirmieji sukurti eilėraščiai, iš Tėvo, miškų urėdo, pajaustas gamtos grožis.

Apie Marijos Macijauskienės vienuolika metų, atiduotų Maironio lietuvių literatūros muziejui, apie jaunų žmonių rengimą darbui, stiprybės, tolerancijos pamokas kalbėjo J.Grušo muziejaus vadovė Nijolė Majerienė.

Pabūti su muziejininke, literate Marija, nuo pat jaunystės iki dabar

spindinčia dvasios grožiu, inteligencija, atvyko aktorė E. Žebertavičiūtė, artimieji, kolegos. Prisiminimų valandą kelius į pažinimą nuoširdžiai prisiminė garbioji viešnia. O jie – gyvoji Marijos Macijauskienės atmintis, vis atgimstanti praeinant pro mažąją Prisikėlimo bažnytelę, kurioje virė gyvenimas, buvo vieta ir maldai, ir parapijiečių žodžiui, susitikimams.

Ją, Žaliakalnio šviesuolę, rudens gėlių žiedais ir šiltais žodžiais sveikino seniūnas Bronius Girdauskas, kolegos rašytojai, artimieji, linkėdami ilgiausių sveikatos metų, kurių taip reikia parašyti naujoms knygoms, laiškam...

Sesuo Donata

Rugjūčio 27–29 d. Šiluvoje vyko „Vynmedžio“ jaunimo stovykla „Aš ir Dievas“.

Šiluvoje apsigyvenome Jakelių šeimos namuose. Tik atvykę ir palikę daiktus, išvykome į Tytuvėnus, kur aplankėme Tytuvėnų bažnyčią ir garsųjį vienuolyną, klausėmės įdomaus gidės pasakojimo apie vienuolių tradicijas ir bažnyčios statybos istoriją.

Grįžti į Šiluvą nusprendėme pėsčiomis ir šį piligriminį žygį nutarėme paskirti už „Vynmedžio“ jaunimą. Prieš kelionę pasistiprinę sumuštiniais, o kelyje kelis kartus sustoję pailsėti, greitai pasiekėme kelionės tikslą.

Prieš pietus surengėme atsisveikinimo valandėlę su Ieva, kuri išvyksta mokyti į Vilnių. Vakare meldėmės šv. Mišiose, dalyvavome išgydymo pamaldose, aplankėme

Jaunimo stovykla „Aš ir Dievas“

Švč. M. Marijos Apsireiškimo koplyčią. Sugrįžę į stovyklavietę žaidėme įvairius žaidimus ir žiūrėjome filmą „Choristai“.

Šeštadienį po pusryčių vyko ses. Donatos mokymas ir diskusija apie Dievo įvaizdžius. Po to Šiluvos bazilikos dalyvavome šv. Mišiose, klausėmės klebono kun. Erasto pamokslu. Po pietų – Austėjos mokymas apie Dievo meilę mums. Po jo mūsų vaikinai kibo į darbą: kalė ir tvirtino medinius rėmelius plakatui su kryžiumi, kurį sugrįžę ketiname pakabinti jaunimo kambaryje. Tuo tarpu merginos lankė koplyčią, meldėsi ir parūpino produktų vakarienei. Po vakarienės žaidėme ir žiūrėjome filmą.

Sekmadienį dalyvavome padėkos šv. Mišiose už Lietuvos laisvę. Išklaušę ses. Donatos mokymo apie sakramentus, dar susitikome su Linu, įdomiu vietiniu vai-

kinu, kuris mus pavaišino savo iškeptu pyragu ir pagrojo gitara.

Pasimeldę ir atgavę jėgas prie Šiluvos M. Marijos kojų, smagiai ir turiningai pabendraavę Šiluvoje, vakare sugrįžome į Kauną. Dėkojame Dievui, kad ši stovykla įvyko, kad buvome kartu ir galėjome pagilinti tikėjimą, pasidžiaugti paskutinėmis vasaros dienomis.

Labai dėkojame Jakelių šeimai, kuri priėmė mus savo namuose Šiluvoje. Taip pat dėkojame Eglei, kuri stovyklavimo dienomis gamino mums valgi, Austėjai, padėjusiai vesti mokymus, ir Ievai, kuri tiek metų buvo kartu su mumis ir daug gero nuveikė mūsų parapijoje. Ypač norime padėkoti mūsų klebonui mons. Vytautui Grigaravičiui, kuris mus globojo, laimino ir finansiškai parėmė. Acū Jums, nes Jūsų dėka galėjome patirti bendrystės džiaugsmą.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis